

— Чак . . . чакай, бе чорѣкъ, . . . : — извика уплашенъ Рашко.

Но Койчо го бѣ пиналъ здраво и прѣтързание навсѣкждѣ по дрѣхитѣ . . . За голѣмо негово съжаление и очудване нищо не намѣри. Дойдоха любопитни орачи и овчари и ги разтърваха . . . Едвамъ чакъ тогѣва Рашко, като въ сѣнь и извѣнъ себе си отъ уплаха и ужасъ пробѣбра:

Змии, . . . у . . . много, . . . много, . . . и възтрѣсе глава! . . .

Чакъ сега Койчо разбра, защо бѣгаше другарѣтъ му.

Слѣдъ нѣколко часа „Градището“ почерне отъ хоба. Зарѣзали бѣха работата си и всички бързаха да видятъ чудото: „какъ иманьето се прѣвърнало на змии“ . . . Тичаха нѣкои чакъ до дѣдо Стайко и го попитаха, що да сторятъ.

— Ако е иманье, само огъня може да го повърне, — отсѣче старецѣтъ.

Разчу се бързо и това и ето цѣло село хукна къмъ „Градището“.

Разровиха голѣма дупка на годземието, нахвърляха слама, насипаха жаръ, нахвърляха и дърва . . . Глестъ пушекъ се изви нагорѣ . . . Дълго пуше, но огънь не се разгаряше . . . Започнаха пакъ тѣлукувания, прѣпирни . . . Едни казваха, че дѣвола се е намѣсилъ, — други, че дървата сж сурови,

а трети — по-маладитѣ — че въздухъ нѣма отъ дѣда влѣзе долу и поеме огъня . . .